

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (četrti senat)
z dne 16. septembra 2004 *

V zadevi T-342/02,

Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp., s sedežem v Santa Monici, Kalifornija (Združene države), ki jo zastopajo F. de Visscher, E. Cornu, E. De Gryse in D. Moreau, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopata S. Laitinen in D. Botis, zastopnika,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT je bila

Moser Grupo Media, SL, ss sežem v Santa Eulalia del Rio (Španija),

katere predmet je tožba proti odločbi tretjega odbora za pritožbe UUNT z dne 5. septembra 2002 (zadeva R 437/2001-3), s katero je bila pritožba proti odločbi oddelka za ugovore v postopku z ugovorom med Moser Grupo Media, SL, in Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp., razglašena za nedopustno,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (četrti senat),

v sestavi H. Legal, predsednik, V. Tiili, sodnica, in M. Vilaras, sodnik,
sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 8. novembra 2002,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 7. maja 2003,

na podlagi obravnave z dne 28. aprila 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- ¹ Moser Grupo Media, SL, je 7. novembra 1996 v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena, pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) vložilo zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je sledeča figurativna znamka:

3 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana registracija, sodijo v razrede 9, 16, 38, 39 in 41 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, ter ustrezajo naslednjemu opisu:

- „filmi, osvetljeni; kompaktne plošče – CD-ji (audio-video); filmski, optični in fotografski aparati in instrumenti“ iz razreda 9;

- „časopisi, fotografije, plakati, tiskovine in publikacije“ iz razreda 16;

- „oddajanje televizijskih in radijskih programov“ iz razreda 38;

- „distribucijske storitve za vse vrste tiskanih publikacij, video in filme“ iz razreda 39;

- „produkcija filmov; produkcija filmov na videotrakovih; izposoja videofilmov in kinematografskih filmov; produkcija radijskih in televizijskih programov; storitve filmskih studiev“ iz razreda 41.
- 4 Ta zahteva je bila 9. marca 1998 objavljena v Biltenu znamk Skupnosti št. 16/1998.
- 5 Metro-Goldwyn-Mayer Lion Corp. (v nadaljevanju: tožeča stranka) je 9. junija 1998 v skladu s členom 42 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 za vse proizvode in storitve iz prijave vložil ugovor zoper zahtevano registracijo. Ugovor se je opiral na prejšnjo nacionalno znamko, ki je bila registrirana na Danskem (razredi 9, 16 in 41), Finskem (razredi 9 in 41), v Franciji (razredi 9, 15, 16, 35, 38 in 41), Nemčiji (razred 9), Italiji (razredi 9, 15, 16, 35, 38 in 41), na Portugalskem (razred 9), v Španiji (razred 9), na Švedskem (razred 9), v državah Beneluxa (razredi 9, 15, 16, 20 in 41), Grčiji (razredi 9, 15 in 16), Združenem kraljestvu (razredi 9, 35 in 41) in Avstriji (razredi 9, 16 in 41), kot tudi na prijavo znamke Skupnosti št. 141820 z dne 1. aprila 1996 za proizvode in storitve iz razredov 9, 38 in 41.
- 6 Z odločbo z dne 19. februarja 2001 (v nadaljevanju: odločba oddelka za ugovore) je oddelek za ugovore ugodil ugovoru za vse zadevne proizvode in storitve. Pri preučevanju zadeve oddelek za ugovore ni upošteval določenih prejšnjih nacionalnih znamk, in sicer pravic, ki so jih uveljavljale Avstrija, Grčija in Združeno kraljestvo, niti prijave znamke Skupnosti. Zadevne nacionalne znamke se niso upoštevale zaradi naslednjih vzrokov: prvič, iz dokumenta, ki naj bi dokazoval nacionalno registracijo v Avstriji, izhaja, da naj imetnik zadevne pravice ne bi bila tožeča stranka, temveč Metro-Goldwyn-Mayer Film Corp. Drugič, prevod nacionalne registracije v Grčiji

naj ne bi bil niti pravilen niti zadosten in naj se ga zaradi tega ne bi upoštevalo. Tretjič, dokaz o imetništvu nacionalnih registracij v Združenem kraljestvu naj bi temeljil le na informacijah zasebne podatkovne baze in naj tako ne bi bil zadosten.

- 7 Odločba oddelka za ugovore se je opirala na verjetnost zmede v smislu člena 8(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 in navedla, da naj presoja trditev, ki se v skladu s členom 8 opirajo na druge razloge za ugovor, naj ne bi bila potrebna, ker je bilo ugovoru, v skladu z navedeno določbo, ugodeno.

- 8 Tožeča stranka je 4. aprila 2001 v skladu s členom 59 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 pri UUNT vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore. Uveljavljala je, da bi moral oddelek za ugovore upoštevati prejšnje nacionalne pravice v Avstriji, Grčiji in Združenem kraljestvu kot tudi prijavo znamke Skupnosti ter zavrniti prijavo znamke Skupnosti za vso Evropsko unijo, da bi preprečila morebitno konverzijo prijave znamke Skupnosti v nacionalno prijavo v skladu s členom 108 Uredbe št. 40/94.

- 9 Z odločbo z dne 5. septembra 2002 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je tretji odbor za pritožbe zavrnil pritožbo kot nedopustno, ker naj tožeča stranka ne bi bila prizadeta z odločbo oddelka za ugovore v smislu člena 58 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94. Tožeča stranka ni niti izrecno niti implicitno zahtevala odločbe, ki bi Moser Grupo Media, SL, preprečila konverzijo njene prijave znamke Skupnosti v nacionalno prijavo. Poleg tega v skladu s členom 42 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 ni namen postopka z ugovorom urejati kolizije znamk na nacionalni ravni, temveč

preprečiti registracijo znamke Skupnosti, ki bi bila v nasprotju s prejšnjimi pravicami. Obveznost presoje ugovora o vprašanju registracije znamke Skupnosti je tako v nasprotju z glavno vlogo postopka z ugovorom in načeli ekonomičnosti postopka.

- 10 Besedni znak MGM je bil 7. oktobra 2002 registriran kot znamka Skupnosti v korist tožeče stranke.

Postopek in predlogi strank

- 11 S tožbeno vlogo, vloženo 8. novembra 2002 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje, je tožeča stranka vložila predloženo tožbo.

- 12 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga naj:

— razveljavi izpodbijano odločbo;

— potrdi odločbo oddelka za ugovore v delu, v katerem ugodi ugovoru za vse proizvode in storitve, ki jih zajema zahteva Moser Grupo Media, SL, in v celoti zavrne zahtevo za registracijo na temelju znamk MGM, registriranih na nacionalni ravni;

- primarno deloma razveljavi odločbo oddelka za ugovore, kolikor ne upošteva prijave znamke Skupnosti tožeče stranke ali podredno, kolikor ne upošteva prejšnjih nacionalnih znamk, registriranih v Avstriji, Grčiji in Združenem kraljestvu;

- UUNT naloži plačilo stroškov postopka.

13 UUNT Sodišču prve stopnje predlaga naj:

- zavrne tožbo;

- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

14 Tožeča stranka se v bistvu sklicuje na edini tožbeni razlog kršitve členov 42(1)(a) in 8(2), kot tudi člena 58 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94.

Trditve strank

15 Tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe napačno ocenil, da naj je odločba oddelka za ugovore ne bi prizadela. Odločba oddelka za ugovore naj bi jo prizadela, saj ji je odvzela pravico do podrobne preučitve njene zadeve. Ker naj oddelek za

ugovore ne bi upošteval niti njenih registriranih nacionalnih znamk v Avstriji, Grčiji in Združenem kraljestvu niti prijave znamke Skupnosti, ki se je takrat obravnavala, bi lahko Moser Grupo Media, SL, še vedno opravil konverzijo prijave znamke Skupnosti v prijavo nacionalne znamke v tistih državah članicah, v katerih je imel prijavitelj prejšnje pravice, ki niso bile temelj za zavrnitev prijave znamke Skupnosti s strani oddelka za ugovore, v skladu s členom 108 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94. Ta možnost bi bila izključena, če bi oddelek za ugovore, kot bi moral to storiti, upošteval ali vse prejšnje nacionalne pravice tožeče stranke ali njeno prijavo znamke Skupnosti. Posledično naj bi razlogi, na katerih temelji odločba oddelka za ugovore, omejevali učinke zavrnitve prijave Moser Grupo Media, SL.

- 16 Glede trditve, na podlagi katere naj tožeča stranka ne bi izrecno zahtevala najširše mogoče zavrnitve, tožeča stranka uveljavlja, da naj taka zahteva v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 40/94 ne bila niti nujna niti potrebna. Ker naj bi svoj ugovor v skladu s členom 8(2) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 utemeljila z več prejšnjimi nacionalnimi pravicami in s svojo prijavo znamke Skupnosti, naj bi bila njena zahteva usmerjena k najširši mogoči zavrnitvi prijave znamke Skupnosti.
- 17 Oddelek za ugovore bi moral, v skladu s pravilom 20(6) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL L 303, str. 1), začasno prekiniti postopek z ugovorom do dokončne registracije znamke Skupnosti MGM, da bi nato svojo odločbo utemeljil z registrirano znamko.
- 18 Poleg tega naj odločba oddelka za ugovore, ne da bi upoštevala prejšnje nacionalne pravice, registrirane v Avstriji, Grčiji ali Združenem kraljestvu, ne bi temeljila na upravičenem razlogu.

- 19 Dokaz o registraciji znamke MGM v Avstriji naj bi bil zavržen, ker naj bi bila registracija opravljena pod imenom Metro-Goldwyn-Mayer Film Corp., ne pa pod imenom tožeče stranke. Vseeno naj bi šlo za isto pravno osebo. Glede tega se tožeča stranka sklicuje na seznam hčerinskih družb in podružnic iz priloge 6 k tožbi.
- 20 Registracije grške znamke se naj ne bi upoštevalo, ker se številka, navedena v prevodu, ne ujema s tisto, navedeno v certifikatu o registraciji. Šlo naj bi za nesporazum, ker naj prevod, ki dopolnjuje prvo stališče za utemeljitev ugovora, ne bi niti enkrat omenjal zadevne številke.
- 21 Končno naj se znamke, registrirane v Združenem kraljestvu, ne bi upoštevale, ker naj bi bili predloženi dokumenti kopije iz zasebnih podatkovnih baz. Dokumenti, ki so jih 20. februarja 2000 na zahtevo UUNT po dodatnih podatkih (certifikati o obnovi) predložili odvetniki tožeče stranke, naj bi izvirali iz podatkovne baze patentnega urada Združenega kraljestva in naj bi bili sprejeti v primeru lokalnih uradov za znamke.
- 22 Glede trditve, v skladu s katero naj namen postopka z ugovorom ne bi bil reševanje kolizije med znamkami na nacionalni ravni, naj odbor za pritožbe ne bi upošteval, da postopek konverzije izhaja iz Uredbe Sveta (ES) št. 40/94, zlasti iz njenega člena 108.
- 23 Zaradi tega bi moral odbor za pritožbe in oddelek za ugovore upoštevati možnost, da Moser Grupo Media, SL, opravi konverzijo prijave znamke Skupnosti v nacionalno prijavo znamke, ter tako njeno zavrnitev prijaviteljne znamke utemeljiti z vsemi uveljavljenimi prejšnjimi nacionalnimi znamkami in znamko Skupnosti tožeče stranke.

- 24 Tožeča stranka dodaja, da bi se postopek lahko nadaljeval in bi Sodišče prve stopnje lahko upoštevalo registracijo, ker naj bi bila znamka MGM dokončno registrirana 7. oktobra 2002. Ker naj bi oddelek za ugovore po mnenju tožeče stranke pravilno odločil, da naj bi med znamko tožeče stranke MGM in slikovno znamko Moser Grupo Media, SL, obstajala verjetnost zmede, bi to poslej veljalo tudi za registrirano znamko Skupnosti MGM.
- 25 Po mnenju UUNT tožeča stranka ni niti izrecno niti implicitno zahtevala odločbe, ki bi prijavitelja znamke Skupnosti omejevala pri konverziji njegove prijave v nacionalno prijavo znamke.
- 26 Glede vprašanja, ali je bil UUNT dolžan preveriti ugovor v kar najširšem mogočem smislu, naj bi bil glavni namen postopka z ugovorom imetniku prejšnje pravice dati na razpolago sredstvo za preprečevanje registracije znamk Skupnosti, ki bi bile v nasprotju z njegovimi prejšnjimi pravicami, ne pa varovanje pravic znamke ali reševanje sporov med znamkami na nacionalni ravni.
- 27 Iz člena 8(2)(b) Uredbe Sveta št. 40/94 naj bi izhajalo le, da UUNT ne bi mogel zavrnitve ugovora utemeljiti z dejstvom, da znamka še ni bila registrirana. V nobenem primeru pravilo 20(6) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 UUNT ne nalaga obveznosti začasne prekinitve postopka z ugovorom.
- 28 Poleg tega naj členi 108 do 110 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94, ki določajo pravila glede konverzije prijave znamke Skupnosti v nacionalno prijavo znamke, vložniku ugovora ne bi nudili pravnega interesa za zahtevo, da bi se na vprašanja glede konverzije v prijavo nacionalne znamke odgovarjalo v postopku z ugovorom. Po mnenju UUNT bi moral biti pravni interes, ki ga uveljavlja tožeča stranka, neposreden in aktualen v trenutku postopka z ugovorom.

- 29 UUNT opozarja, da naj bi si oddelek za ugovore v praksi prizadeval upoštevati kar največ prejšnjih pravic ali, podredno, sprejemati odločbe z največjim mogočim geografskim področjem veljave, kolikor to ne bi zavleklo postopka.
- 30 Končno, glede okoliščine, da oddelek za ugovore, ki naj ne bi upošteval nacionalne znamke tožeče stranke, registrirane v Avstriji, Grčiji in Združenem kraljestvu, UUNT opozarja, da naj avstrijsko znamko ne bi posedovala tožeča stranka, temveč družba iste skupine, ki naj bi bila druga pravna oseba. Glede grške znamke naj registrska številka v certifikatu o registraciji ne bi bila ista, kot je prikazana v njenem prevodu. Listine, ki naj bi dokazovale, da bi morale znamke v Združenem kraljestvu pripadati tožeči stranki, naj bi bile razvidne iz zasebnih podatkovnih baz. Zato naj ne bi bilo zagotovljeno, da so podatki pravilni in aktualni. UUNT tako meni, da naj oddelek za ugovore zato ne bi pravilno upošteval zadevnih nacionalnih znamk.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 31 Tožeča stranka UUNT v bistvu očita dejstvo, da bi lahko Moser Grupo Media, SL, vedno opravil konverzijo svoje prijave znamke Skupnosti v prijavo nacionalne znamke v državah članicah, pri čemer naj bi upošteval članice, v katerih oddelek za ugovore v skladu s členom 108 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 ni zavrnil prijave znamke Skupnosti na podlagi prejšnjih znamk tožeče stranke, saj oddelek za ugovore ni upošteval niti prejšnjih nacionalnih znamk tožeče stranke v Avstriji, Grčiji in Združenem kraljestvu niti njene prijave znamke Skupnosti, ki je bila obravnavana v tistem času.

- 32 V skladu s členom 58 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 je treba opozoriti, da „ima vsaka stranka, ki jo odločba prizadene, pravico do pritožbe v postopku“.
- 33 V tem primeru je ugotovljeno, da je odbor za pritožbe z izpodbijano odločbo pritožbo razglasil za nedopustno, ker naj tožeča stranka z odločbo v postopku z ugovorom ne bi bila prizadeta v smislu člena 58 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94.
- 34 Namen postopka z ugovorom je preprečiti registracijo znamk Skupnosti, ki so v nasprotju s prejšnjimi znamkami ali pravicami. Samo ta razlaga je popolnoma primerna za dosego cilja Uredbe Sveta (ES) št. 40/94. V skladu z drugo uvodno navedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 namreč Skupnostna ureditev znamk omogoča podjetju z enim postopkom pridobiti znamke Skupnosti, ki uživajo enotno varstvo in ki učinkujejo na vsem območju Skupnosti, pri čemer velja na tem mestu določeno načelo enotnosti znamke Skupnosti, če ta uredba ne določa drugače.
- 35 Zato je treba ugotoviti, da je namen postopka z ugovorom dati podjetju možnost, da v skladu z enotnim postopkom ugovarja prijavi znamke Skupnosti, ki bi lahko povzročila verjetnost zmede z njenimi prejšnjimi znamkami ali pravicami in ne bi vnaprej urejala morebitnih sporov na nacionalni ravni.
- 36 V tem primeru ni sporno, da je bilo ugovoru tožeče stranke ugodeno za vse zadevne proizvode in storitve ter da je bila prijava znamke Skupnosti Moser Grupo Media, SL, zavržena. Odločba oddelka za ugovore tožeče stranke torej ni prizadela.

- 37 Treba je preučiti še trditev tožeče stranke, v skladu s katero naj bi ji dejstvo, da oddelek za ugovore ni preizkusil niti njenih prejšnjih znamk, registriranih v Avstriji, Grčiji ali Združenem kraljestvu, niti njene prijave znamke Skupnosti, povzročilo neugodne pravne posledice, neodvisno od rezultata zadeve.
- 38 V zvezi s tem je treba tukaj spomniti, da je sicer v pravilu 15(1) Uredbe Komisije (ES) 2868/95 določeno, da „se ugovor lahko vloži na podlagi ene ali več prejšnjih znamk v smislu člena 8(2) Uredbe („prejšnje znamke“) oziroma ene ali več drugih prejšnjih pravic v pomenu člena 8(4) Uredbe („prejšnje pravice“)“.
- 39 Poleg tega izhaja iz Uredbe Sveta (ES) št. 40/94, zlasti iz njenega člena 108(1)(a), ki je veljal v dejanskem trenutku tega primera, da „prijavitelj ali imetnik znamke Skupnosti lahko zaprosi za konverzijo svoje prijave znamke Skupnosti ali znamke Skupnosti v prijavo za nacionalno znamko, če je prijava znamke Skupnosti zavrnjena, umaknjena ali se šteje za umaknjeno“.
- 40 Prav tako je res, da je pri razlogih za zavrnitev prijave znamke Skupnosti določeno, ali se znamka Skupnosti lahko registrira na nacionalni ravni. V členu 108(2)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 je namreč določeno, da do konverzije ne pride zaradi varstva v državi članici, kjer v skladu z odločbo Urada ali nacionalnega sodišča za prijavo znamke Skupnosti ali za znamko Skupnosti veljajo razlogi za zavrnitev registracije oziroma razlogi za razveljavitev ali ničnost.

- 41 Vendar je dejstvo, da je postopek konverzije prijave znamke Skupnosti v prijavo nacionalne znamke le ena možnost, ki jo ime prijavitelj znamke Skupnosti. Po drugi strani pa ta postopek prijaviteljem ne nudi pravice za odobritev njihovih prijav s strani pristojnih nacionalnih organov. Nasprotno, odločitev o morebitni nacionalni registraciji je pridržana za pristojne nacionalne organe. Po drugi strani imajo stranke, ki ugovarjajo, možnost uveljavljati svoje pravice pred temi nacionalnimi organi.
- 42 Poleg tega prijavitelju, čigar prijava znamke Skupnosti je bila na podlagi postopka z ugovorom zavržena, nič ne preprečuje, da ne bi pri nacionalnih organih vložil enake prijave, ne da bi bilo treba izvesti postopek konverzije.
- 43 Na podlagi navedenega je treba ugotoviti, da se interes, na kateri se sklicuje tožeča stranka, nanaša na bodoči in gotov pravni položaj.
- 44 V zvezi s tem je treba spomniti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je tožba za razglasitev ničnosti, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, dopustna le, če ima tožeča stranka interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 14. septembra 1995 v zadevi Antillean Rice Mills in drugi proti Komisiji, T-480/93 in T-483/93, Recueil, str. II-2305, točka 59; z dne 25. marca 1999 v zadevi Gencor proti Komisiji, T-102/96, Recueil, str. II-753, točka 40, in z dne 30. januarja 2002 v zadevi Nuove Industrie Molisane proti Komisiji, T-212/00, Recueil, str. II-347, točka 33). Ta interes mora obstajati in biti aktualen (sodba Sodišča prve stopnje z dne 17. septembra 1992 v zadevi NBV in NVB proti Komisiji, T-318/89, Recueil, str. II-2181, točka 33) ter ga je treba oceniti na dan vložitve tožbe (sodbi Sodišča z dne 16. decembra 1963 v zadevi Forges de Clabecq proti visoki oblasti, 14/63, Recueil, str. 719 in 748, in Sodišča prve stopnje z dne 24. aprila 2001 v zadevi Torre in drugi proti Komisiji, T-159/98, Recueil FP, str. I-A-83 in II-395, točka 28). Če se interes, ki ga uveljavlja tožeča stranka, nanaša na bodoči pravni

položaj, mora ta dokazati, da vpliv na ta položaj že obstaja. Tako se tožeča stranka ne more sklicevati na bodoče in negotove položaje, da bi upravičila svoj interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta (sodba NBV in NVB proti Komisiji, točka 33).

- 45 Odločba oddelka za ugovore, s katero je bilo ugodeno ugovoru tožeče stranke za vse zadevne proizvode in storitve, naj tako ne bi prizadela tožeče stranke, tudi če ugovoru ne bi bilo ugodeno na podlagi vseh znamk, ki so bile navedene kot razlog za ugovor.
- 46 Glede zatrjevane potrebe po upoštevanju prijave znamke Skupnosti tožeče stranke UUNT pravilno uveljavlja razloge ekonomičnosti postopka. Ker bi bilo ugovoru na podlagi več prejšnjih nacionalnih znamk lahko ugodeno, ni bilo treba podaljšati postopka z začasno prekinitvijo v skladu s pravilom 20(6) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95, da bi se počakalo na registracijo znamke Skupnosti. Pravilo 20(6) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 namreč določa, da lahko „urad [...] začasno prekine vsakršni postopek ugovora, pri katerem ugovor temelji na prijavi registracije v skladu s členom 8(2)(b) Uredbe, dokler se v tem postopku ne sprejme dokončne odločitve ali če je začasna prekinitev zaradi okoliščin primerna“. Zato obstaja le neobvezno pooblastilo UUNT za začasno prekinitev, ki ga izkoristi le, če presodi, da je to upravičeno.
- 47 Če bi sprejeli mnenje tožeče stranke, v skladu s katerim je UUNT dolžan začasno prekiniti vsak postopek z ugovorom, ki temelji na prijavi v smislu člena 8(2)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 do dokončne odločbe o tej prijavi, bi lahko prišlo do verižne reakcije. Bilo bi namreč mogoče, da bi bil proti prijavi v smislu člena 8(2)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 vložen ugovor, ki bi se opiral na drugo zahtevo za registracijo, ki bi morala biti po mnenju tožeče stranke prav tako začasno prekinjena.

- 48 Glede vprašanja, ali je tožeča stranka izrecno ali implicitno zahtevala odločbo o ugovoru z najobsežnejšimi mogočimi učinki, namreč odločbo, ki zajema vse prejšnje nacionalne znamke, na katerih temelji njen ugovor, kot tudi prijavo znamke Skupnosti, trditve tožeče stranke ne moremo sprejeti. Ker oddelek za ugovore v nobenem primeru ni dolžan preučevati vseh prejšnjih znamk ali pravic, zaradi razlogov navedenih zgoraj, vprašanje o vplivu obsega ugovora v zvezi s takšno dolžnostjo ni relevantno.
- 49 Zaradi istih razlogov tudi ni več treba preučevati, ali bi zahteva za registracijo znamke MGM na ravni Skupnosti ter obstoj avstrijske, grške in britanske znamke predstavljala utemeljene razloge za ugovor.
- 50 Na podlagi navedenega je treba tožbo zavrniti.

Stroški

- 51 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov.**

Legal

Tiili

Vilaras

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 16. septembra 2004.

Sodni tajnik

Predsednik

H. Jung

H. Legal